

derfor, i øvrigt ganske uden Hensyn til, om det drejer sig om en Tjenestemand eller om en Dommer, om det drejer sig om Tjenestemandslovens § 20 eller om Retsplejelovens § 725.

Det ulogiske i hele den Betragtning, det ærede Medlem Hr. Rytter her anlagde, synes mig ogsaa at fremgaa tydeligt af hans Udtalelser Sp. 4272. Det ærede Medlem siger — det er ganske kort —: „Det vilde ogsaa være uheldigt, hvis Loven fortolkedes paa den Maade, som Ministeren gør. Ministeren har andre Udveje at gribe til, bl. a. den Udvej, som han greb til, nemlig at lade det offentlige anlægge en saadan Sag; og Domstolenes Uafhængighed fordrer, at Ministeren ikke paa dette Omraade kan gribe ind.“ Begrib det, hvo der kan; jeg kan ikke.

Dernæst siger det ærede Medlem, at i en saadan Sag bør Justitsministeren ikke kunne skyde sig ind under, at det er Dommeren, der anlægger Sagen, men han maa tage Ansvar for, at Sagen anlægges, og altsaa skal det offentlige anlægge den. Jeg kan imidlertid ikke finde nogen Forskel paa Ministerens Ansvar, efter som han beordrer Dommeren til at anlægge Sag, eller han beordrer Statsadvokaten til at anlægge Sag. Hans Ansvar, det rimelige eller urimelige i hans Handling, maa i og for sig blive ganske ens. Naturligvis er Ministerens Ansvar i sidste Fald lige saa stort.

I denne Forbindelse vil jeg lige omtale det ærede Medlems mærkelige, forekommer det mig, Betragtning om, at hvis Dommeren anlægger Sagen, kan man risikere, at den dør ud og ordnes forligsmæssigt. Dette viser, hvor vanskeligt det ærede Medlem i Virkeligheden har ved at finde afgørende juridiske Argumenter her. Hvorledes skulde overhovedet denne Sag kunne ordnes forligsmæssigt, naar Tjenestemandslovens § 20 udtrykkeligt gaar ud paa, at Tjenestemænd skal fralægge sig Beskyldninger ved Dom. Jeg forstaar ikke, hvad det ærede Medlem mener heller her.

Fremdeles gør det ærede Medlem gældende, at Ministeren kan klare sig uden Tjenestemandslovens § 20, fordi Dommeren i mange Tilfælde vil bøje sig og anlægge Sag. Ja, i mange Tilfælde maaske, men ikke i alle. Hvilket Thorup-Affæren jo netop viste med al Tydelighed.

Det ærede Medlems øvrige Betragtninger i dette Spørgsmaal kulminerer i det Standpunkt, han til Slut indtager, nemlig, at vel kunde han ønske Lovforslagets § 17 ændret i modsat Retning, men det vil dog

være bedst at holde sig til den gældende Ret og overlade dens Fortolkning til Domstolene. Altsaa, naar Forholdet er det, at det ærede Medlem Hr. Rytter og adskillige andre ærede Medlemmer fortolker Retsplejeloven paa een Maade, medens to Universitetsprofessorer, nogle Videnskabsmænd i Dagbladet „København“, undertegnede og en hel Mængde andre fortolker den paa modsat Maade — det ærede Medlem var i øvrigt saa venlig at glemme den ene Universitetsprofessor, det ærede Medlem Hr. Axel Møller — saa skulde man nu efter det ærede Medlems Opfattelse, da Tvivlen er utvivlsom og Retsplejeloven alligevel skal ændres, lægge Hænderne i Skødet og lade Tvivlen blive staaende! Det finder jeg egentlig er et ejendommeligt Standpunkt for Lovgivningsmagten. Jeg synes, det er rimeligt at lade Usikkerheden, hvis en saadan foreligger juridisk, fjærne, hvad der er saa meget mere Grund til, som Domstolene i dette Tilfælde, hvor Striden jo gælder Dommerens egne Forhold, netop er lidet egnede til at træffe en fuldkommen upartisk Afgørelse.

Derfor fastholder jeg Forslagets § 17 som den rette Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg skal til sidst fremdrage et sidste Moment, som synes mig at tale herfor. Regelen om Embedsmændenes Pligt til ved Dom at fralægge sig ærerørige Beskyldninger eller Beskyldninger for Uretskaffenhed i deres Embedsførelse har været gældende i lange Tider her i Landet. Den fastsloges som nævnt i Forordningen af 27. September 1799, §§ 10 og 11. Denne Bestemmelse omfattede udtrykkelig Domstolene, og den vedblev at gælde ogsaa efter den fri Forfatnings Indførelse lige til 1919. Lige indtil 1. Oktober 1919 var det altsaa givet, at en Dommer i disse Tilfælde eventuelt kunde tilpligtes at anlægge Sag. Fra denne Dato ophævedes Bestemmelsen ved Tjenestemandslovens § 1332 Nr. 5 og erstattedes af Tjenestemandslovens § 20. Men bortset fra, at Embedsmændenes Pligt efter denne Paragraf først indtræder, naar der gives ham Ordre til Sagsanlæg, er der intet, der tyder paa, at § 20 skulde ville forandre den Betragtning, der har været gældende i dansk Ret fra 1799.

Hvorfor skulde mit Forslag være saa urimeligt nu, naar Bestemmelsen har været gældende i 125 Aar her i Landet, naar man altid har fundet det tilgrundliggende Syn paa Dommerens Stilling som Embedsmand rimeligt, endogsaa fra Enevældens Tid. Er det mig, eller er det det ærede Medlem Hr. Rytter, der her fægter med saglige juridiske eller med politiske Argumenter?